

РЕШЕНИЕ

№ 273

гр. Пловдив, 27.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, X СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния
състав:

Председател: Пламен П. Чакалов

Членове: Румяна Ив. Андреева Атанасова
Бранимир В. Василев

при участието на секретаря Тодорка Г. Мавродиева
като разгледа докладваното от Румяна Ив. Андреева Атанасова Въззивно
гражданско дело № 20245300500001 по описа за 2024 година

Производството е въззивно и е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивната жалба на Г. К. чрез назначения му от
съда особен представител адв. А. Й. против Решение № 4608 от 16.11.2023 г.,
постановено по гр. д. № 11767/2022г. на Районен съд – Пловдив, VII гр. с-в,
което се обжалва в частта, с която е признато за установено в отношенията
между страните, че Г. К. дължи на „ЕВН България топлофикация“ ЕАД
сумата от 2 850,80 лв., представляваща стойността на разпределената
топлинна енергия, отдадена за битово-горещо водоснабдяване, отопление и
сградна инсталация за периода 01.05.2020 г. – 30.09.2021 г. за обект, находящ
се в гр. ***, ведно със законната лихва от датата на депозиране в съда на
заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното
изплащане, както и сумата от 337,42 лв., представляваща обезщетение за
забавено плащане на главницата за периода 02.07.2021 г. – 22.03.2022 г., за
които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.
410 ГПК № 2166 от 24.03.2022 г. по ч.гр.д. № 4104 по описа за 2022 г. на
Районен съд Пловдив, XX гр.с-в. Жалбоподателят поддържа, че в посочените
части постановеното решение е неправилно и незаконосъобразно, по
подробно изложени съображения, като моли за неговата отмяна и
постановяване на друго решение по същество, с което исковете да се
отхвърлят.

Въззиваемата страна „ЕВН България топлофикация“ ЕАД оспорва жалбата като неоснователна и моли за потвърждаване на решението в обжалваните части. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв.

Пловдивският Окръжен съд, след преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал.1 от ГПК от лица, имащи право на жалба и е процесуално допустима.

По същество:

Според нормата на чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Предявен е иск с правно основание чл. 422 от ГПК вр. с чл. 79 от ЗЗД и чл. 327 от ТЗ и чл. 86 от ЗЗД.

Искът на "ЕВН България Топлофикация" ЕАД е основан на твърдението, че ищецът е енергийно предприятие и притежава лицензия по чл. 43, ал. 2 от ЗЕ за производство и пренос на топлинна енергия за обособената територия на гр. Пловдив. Продажбата на топлинна енергия на клиенти се осъществява при публично известни общи условия. Дружеството е доставило до обект, находящ се в гр. ***, собственост на ответника за процесния период 01.05.2020 г. - 30.09.2021 г. топлинна енергия, отдадена за битово-горещо водоснабдяване, отопление и сградна инсталация, включваща главница за периода 01.05.2020 г. - 30.09.2021 г. в размер на 3945,34 лв. Посочената суми останала незаплатена, поради което за събиране на вземането ищецът е подал заявление по чл. 410 ГПК, по което е образувано ч.гр.д. № 4104 по описа за 2022 г. на Районен съд Пловдив, ХХ гр.с-в и е издадена заповед за изпълнение за главницата, както и за сумата от 466,97 лв. – мораторна лихва за периода 02.07.2021 г. - 22.03.2022 г. и за законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението - 23.03.2022г. до окончателното изплащане. Заповедта била връчена по реда на чл.47, ал.5 ГПК, поради които бил предявен настоящият установителен иск.

С отговора на исковата молба ответникът Г. К. чрез назначения му особен представител адв. А. Й. е оспорил иска като неоснователен. Направил е възражение, че няма качеството на потребител на доставяните от ищеца услуги, тъй като по делото няма доказателства да е собственик на имота, в който същите са доставяни, нито да притежава ограничени вещни права в него, както и че липсват данни с ответника да е сключен валиден договор за доставка на топлинна енергия.

От приложеното ч.гр.д. № 4104 по описа за 2022 г. на Районен съд Пловдив, ХХ гр.с-в е видно, че за процесните задължения ищецът "ЕВН България Топлофикация" ЕАД се е снабдил със заповед за изпълнение № 1362/27.02.2022 г., която е връчена на длъжника Г. К. по реда на чл. 47, ал.5 от ГПК. Предявеният установителен иск е постъпил в съда в определения на

заявителя едномесечен срок по чл. 415, ал.4 от ГПК и е процесуално допустим.

Въз основа на представените по делото писмени доказателства - договор за покупко-продажба на недвижим имот от 16.09.2005 г., обективиран в нотариален акт № *** г. на СВП - гр. Пловдив и писмо на Община Пловдив вх. № 65255/13.07.2023 г. ПРС е направил извод, че именно ответникът е бил титуляр на правото на собственост на процесния имот за процесния период. Този извод не е оспорен от страните пред настоящата инстанция.

По отношение на факта на доставка на топлинна енергия и битово-гореща вода в топлоснабдения имот, както и досежно размера на претенцията пред ПРС са приети заключенията на СТЕ и ССЕ.

Установява се от заключението на вещото лице В. Ш. по назначената СТЕ, че жилищен блок в гр. ***, е бил включен към топлопреносната мрежа на „ЕВН България Топлофикация“ ЕАД. През процесния период в блока е ползвана топлоенергия за отопление и битово горещо водоснабдяване. Топлинното счетоводство на блока през процесния период се води от фирма за дялово разпределение „Нелбо“ ЕАД. В имота на ответника има монтирани 2 бр. отоплителни тела тип радиатор с индивидуални разпределителни устройства за ежемесечен визуален отчет. За отчитане на устройствата не е осигуряван достъп.

През имота на ответника преминава отоплително тяло тип „щранг- лира“, с мощност 668W. Същото не е снабдено с уред за отчет на изразходваното количество ТЕ.

В имота на ответника има монтирано 1 бр. водомерно устройство за топла вода, за визуално отчитане на изразходваното количество ТЕ за БГВ. За отчитане на устройството не е осигуряван достъп.

През процесния период отчитането на ТЕ по топломера в АС е извършвано чрез преносим терминал ежемесечно от абонатчици на „ЕВН България Топлофикация“ ЕАД. Количеството ТЕ, намалена със загубите на ТЕ в АС е подавано на „Нелбо“ ЕАД за разпределение по потребители. Разпределението на ТЕ за отопление в етажната собственост е извършвано всеки месец визуално от отчетените показания на ИРУ.

ТЕ, отдадена от сградната инсталация се определя от топлинния счетоводител по формула към т. 6.1.1 на „Методика за дялово разпределение на ТЕ в сгради етажна собственост“ приложение към чл. 61. ал. 1 от Наредба № 16-334/16.04.2007г. за топлоснабдяването и се разпределя пропорционално на проектните отопляеми обеми на имотите. За имота на ответника проектния отопляем обем е 192 м³. За целия процесен период за апартамента е разпределена 1,41653MWh ТЕ за сградна инсталация. ачисляването на дължимите суми за ТЕ на всички абонати в това число и на ответника през целия период е извършвано от „ЕВН България Топлофикация“ ЕАД, като разпределената от топлинния счетоводител ТЕ е умножавана по действащите

за периода цени. Отопляемият обем на имота е 192м³. Според вещото лице, няма разлика между разпределеното от топлинния счетоводител количество ТЕ и начисленото от „ЕВН България Топлофикация” ЕАД. Начинът на разпределение и начисляване на потребената от ответника ТЕ съответства на специалната методика от нормативните актове, посочени в раздел II, уреждащи разпределението и начисляването на разходите на ТЕ.

Установява се от заключението на вещото лице Й. П. по ССЕ, че размерът на задължението на ответника за доставена топлинна енергия за процесния период - 01.05.2020 г. - 30.09.2021 г., е в размер на 3945,34 лв., а следващият се размер на обезщетението за забава по отношение на тази главница за периода на забава – 02.07.2020 г. – 22.03.2022 г. е в размер на 466,97 лв.

Предвид така установените факти съдът намира от правна страна следното:

Според нормата на чл. 153 от Закон за енергетиката /ЗЕ/ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия. Съгласно разпоредбите на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ (приложима редакция за конкретния исков период) потребител, респ. битов клиент на топлинна енергия през процесния период е физическо лице – ползвател или собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си. Следователно, тази законова уредба сочи за купувач (страна) по договора за доставка на топлинна енергия собственикът на топлоснабдения имот или лицето, на което е учредено ограничено вещно право на ползване. Установи се, че ответникът е собственик на процесния имот и като такъв има качеството на потребител на доставяната от ищеца топлинна енергия за битови нужди в имота през процесния период.

Съдът кредитира заключението по СТЕ и приема за установено по делото, че за процесния период в имота на ищеца няма разлика между разпределеното от топлинния счетоводител количество ТЕ и начисленото от „ЕВН България Топлофикация” ЕАД, а начинът на разпределение и начисляване на потребената от ответника ТЕ съответства на специалната методика от нормативните актове, посочени в раздел II, уреждащи разпределението и начисляването на разходите на ТЕ.

С решението си ПРС е приел, че е основателно възражението на особения представител на ответника, че неправилно е начислено количеството битово-гореща вода за трима обитатели, доколкото от писмото от Община Пловдив станало ясно, че адресно регистрирани в процесния обект били две лица. Ето защо е приел, че стойността на потребената БГВ следва да бъде определена за двама обитатели. Въз основа на заключението ССЕ е приел, че стойността на потребената БГВ за трима обитатели възлиза на

сумата от 3283,62 лева, поради което е приел, че за един размерът на дължимата се сума е 1094,54 лв., а за двама - 2189,08 лв.

С въззивната жалба посочените изчисления на съда не са оспорени. Възраженията на жалбоподателя са за това по принцип да не е определена правилно стойността на количествата енергия за БГВ поради неустановяване на средното количество топлинна енергия, необходимо за загряване на 1 куб.м. вода за битово горещо водоснабдяване. Това възражение се намира от съда за неоснователно, доколкото се установи от заключението на вещното лице по СТЕ, че начинът на разпределение и начисляване на потребената от ответника ТЕ съответства на специалната методика от нормативните актове, уреждащи разпределението и начисляването на разходите на ТЕ.

За пълнота с въззивната жалба е оспорен размерът на законната лихва по отношение на главницата от 2850,80 лв., за периода 02.07.2021 г. – 22.03.2022 г., като е посочено, че същият възлиза на 206,06 лв.

Това възражение се намира от настоящия съдебен състав за основателно. Установи се от съда на база изчисления, извършени с електронен калкулатор, че размерът на следващата се мораторна лихва за забавеното плащане на главницата от 2850,80 лв. за периода на забава - 02.07.2021 г. – 22.03.2022 г., възлиза на 206,06 лв., а не на приетата за дължима сума от ПРС с решението му – 337,42 лв.

Предвид изложените мотиви съдът приема, че решението на районния съд е правилно в частта му, с която е установена дължимостта на главницата в размер от 2850,80 лв., както и на моралирната лихва за периода 02.07.2021 г. – 22.03.2022 г., до размера от 206,06 лв. Ето защо в тази му част решението следва да се потвърди. Решението е неправилно в частта му, с която е установена дължимостта на моратирната лихва за разликата над установения като дължим се размер от 206,06 лв. до размера от 337,42 лв., поради което в тази му част като неправилно решението ще се отмени, а вместо него ще се постанови друго решение, с което искът за присъждане на мораторна лихва за тази разлика ще се отхвърли.

Предвид изхода по спора в тежест на жалбоподателя – ответник и в полза на въззиваемата страна - ищец следва да се определят разноските в двете съдебни инстанции, както и разноските в заповедното производство.

В първоинстанционното производство разноските, които следва да заплати ответника на ищеца общо за исковото и заповедното производство е определен на 1207,83 лв. Предвид уважената част от исковите, съдът приема, че дължимият се размер на разноските за исковото производство е 1158,06 лв., поради което решението на районния съд следва да се отмени в частта на присъдените разноски, за разликата над дължимия се до присъдения до размер.

За производство пред ПОС въззиваемата страна – ищец е направила разноски 618 лв. за възнаграждение за особен представители 150 лв. – юрисконсултско възнаграждение. Или общо разноските пред тази инстанция

за въззиваемата страна са 768 лв. От тях ще се присъди съответната част на уважената част от исквете, която се определя от съда на 736,36 лв.

За производството пред ПОС жалбоподателят дължи държавна такса в размер на 61,20 лв., за които на основание чл.77 ГПК следва да бъде осъден.

По изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 4608 от 16.11.2023 г., постановено по гр. д. № 11767/2022г. на Районен съд – Пловдив, VII гр. с-в в частта, с която е признато за установено в отношенията между страните, че Г. К. дължи на „ЕВН България топлофикация“ ЕАД сумата от 2 850,80 лв., представляваща стойността на разпределената топлинна енергия, отдадена за битово-горещо водоснабдяване, отопление и сградна инсталация за периода 01.05.202 г. – 30.09.2021 г. за обект, находящ се в гр. ***, ведно със законната лихва от датата на депозиране в съда на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното изплащане, както и сумата от 209,06 /двеста и девет лв. и 6 ст./ лв., представляваща обезщетение за забавено плащане на главницата за периода 02.07.2021 г. – 22.03.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 2166 от 24.03.2022 г. по ч.гр.д. № 4104 по описа за 2022 г. на Районен съд Пловдив, XX гр.с-в.

ОТМЕНЯ Решение № 4608 от 16.11.2023 г., постановено по гр. д. № 11767/2022г. на Районен съд – Пловдив, VII гр. с-в в частта, с която е признато за установено в отношенията между страните, че Г. К. дължи на „ЕВН България топлофикация“ ЕАД обезщетение за забавеното плащане на главницата от 2 850,80 лв. за периода 02.07.2021 г. – 22.03.2022 г., за разликата над дължимите се 209,06 лв. до присъдения размер от 337,42 лв., както и в частта, с която Г. К., ЕГН: ***** е осъден да заплати на „ЕВН България Топлофикация“ ЕАД, ЕИК: 115016602 съдебно - деловодни разноси за разликата над 1158,06 лв. до 1207,83 лв., вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения от „ЕВН България топлофикация“ ЕАД, ЕИК: 115016602 против Г. К. с ЕГН: ***** иск за признаване за установено в отношенията между страните, че Г. К. дължи на „ЕВН България топлофикация“ ЕАД обезщетение за забавеното плащане на главницата от 2 850,80 лв. за периода 02.07.2021 г. – 22.03.2022 г., **за разликата над 209,06 лв. до от 337,42 лв.**, за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 2166 от 24.03.2022 г. по ч.гр.д. № 4104 по описа за 2022 г. на Районен съд Пловдив, XX гр.с-в.

ОСЪЖДА Г. К., ЕГН: *****, да заплати на основание чл.78, ал.1 ГПК на „ЕВН България Топлофикация“ ЕАД, ЕИК: 115016602 сумата от 736,36 лв. /седемстотин тридесет и шест лв. и тридесет и шест стотинки/,

представляващи разноси пред въззивната инстанция.

ОСЪЖДА Г. К., ЕГН: *****, да заплати на основание чл.77 ГПК в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Окръжен съд – Пловдив, сумата от 61,20 /шестдесет и един лв. и 20 ст./ лв. – държавна такса за въззивното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____